

MUZIEKCONCOURS TE HELLEVOETSLUIS.

Door het Comité tot Ontwikkeling en Ontspanning der gemobiliseerde troepen in de stelling van de Monden van de Maas en het Haringvliet, is op 5 April een muziekconcours gehouden, waaraan werd deelgenomen door Harmonie- en Fanfare-Vereenigingen, tijdens de mobilisatie binnen deze stelling gevormd. Onze foto links geeft de regelingscommissie met de jury. Zittend v. l. n. r.: dr. H. Kerbert, maj. van Rijswijk de Jong, voorz., kapt. M. E. Grefe. Staande v. l. n. r.: kapt. W. J. Wijnands, W. L. Aarts, kapt. N. A. Bouwman, dirigent v. d. Kon. Mil. Kapel, W. F. Hovius. De foto rechts: de mobilisatie-muziekvereeniging „Nieuwenhoorn".

HET AVONTUUR VAN Mr. JOSEPHUS BROMMEIER

DOOR HENKIE

Stilte! bulderde de deurwaarder voor de twintigste maal dien morgen. Een deurwaarder met een flink voorkomen en een barsche stem was wel noodig in de rechtzaal van het elfde kanton te Amsterdam, want de vonnissen van den Weledelgestrengen heer Mr. Josephus Brommeier waren gewoonlijk zeer hard en hadden vaak een gemompel van verontwaardiging ten gevolge.

Dezen morgen was de kantonrechter al onverbiddelijk streng, een gevolg van de slechte stemming van Zijn Edelachtbare, een stemming die wederom haar oorzaak vond in een krantenbericht, dat hij in een der ochtendbladen gelezen had en waarin vermeld stond dat de opengevallen plaats in de arrondissementsrechtbank, waarop hij gehoopt had, door een zijner collega's was ingenomen.

„Drie maanden gevangenisstraf!" klonk het tegen een bleeken jongeling, die door den honger gedreven uit een openstaande broodkar een broodje genomen had, en de andere vonnissen, die nog volgden dien morgen, kenmerkten zich door een even groote gestrengheid.

Eindelijk kwam de pauze en Mr. Brommeier begaf zich naar zijn privé-vertrek om daar zijn koffie te gaan gebruiken.

Juist toen hij de kamer wilde binnengaan, overhandigde de portier hem een briefje, dat zooeven gebracht was en dat als volgt luidde:

Edelachtbare Heer!

Een stervende, Janus Schilp, wonende de Jonkerstraat 12, twee hoog, bij wien ik zooeven geroepen werd om den laatsten geestelijken bijstand te verleenen, deelt mij in zijn doodsangst mede, dat hij u een bekentenis te doen heeft betreffende een door UE.Achtb. te berechten zaak. Hij wil alleen in uw tegenwoordigheid spreken. Dringend moet ik UE. Achtb. dus verzoeken als Uw ambtsbezigheden het UE.Achtb. eenigszins veroorloven den ongelukkige den doodstrijd te verlichten door zijn bekentenis aan te hooren.

Overtuigd van uw bereidwilligheid en met de meeste hoogachting,

Uw oud-studiemakker en vriend
Dominee Vromensteyn.

„Zoo! Zeg aan den persoon, die het briefje bracht, dat ik dadelijk na het koffiedrinken komen zal," zei de man der wet en tien minuten later bevond hij zich reeds op weg naar het opgegeven adres.

Toen hij daar aankwam, werd hij aan de voordeur ontvangen door een stoeren kerel die hem geheel onbekend was.

„U komt net op tijd, mijnheer," zei hij beleefd. „Dominee is boven bij den armen kerel en zei me dat ik naar beneden zou gaan om op u te wachten."

„Wat — ken je me dan?" vroeg de magistraat op scherpen toon.

„Ja, zeker, mijnheer. Ik ben stukadoor en heb meermalen bij u in het gebouw gewit."

„Hm!" zei de heer Brommeier en liep ondertusschen naar boven. Nauwelijks was hij evenwel de kamer binnengetreden, of zijn begeleider pakte hem van achteren beet en wierp hem op den grond.

„Help! Help!" riep de heer Brommeier, doch in een oogenblik was hem een prop in den mond gestopt.

„Houd je smoel!" bulderde zijn aanvaller. „Ik zal je geen kwaad doen, als je je maar stil houdt."

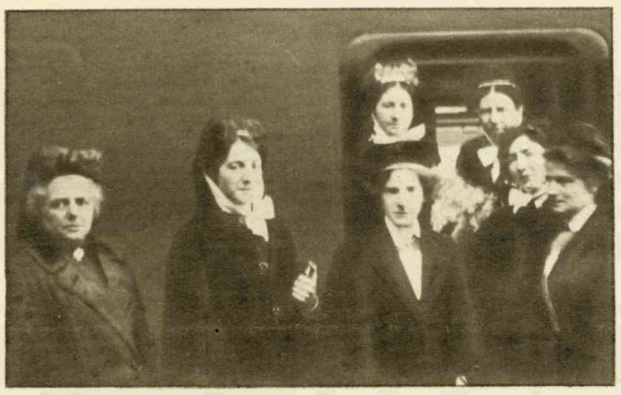
'n Stevig touw te voorschijn halende, bond hij hiermede den kantonrechter de armen en beenen vast.

„Ziezoo, nu mag je hier veilig achter slot en grendel een paar dagen van je vermoeienden arbeid uitrusten," zei zijn belager op kalmen toon.

„En onderwijl zal ik zoolang je werkzaamheden waarnemen," ging een ander voort, die zoo juist de kamer was binnengetreden.

De arme gemolesteerde kantonrechter wendde het hoofd naar de plaats waar de stem, zijn eigen stem meende hij bijna, vandaan kwam en, had hij geen prop in den mond gehad, dan zou hij een kreet van verwondering geslaakt hebben, want daar stond voor hem zijn evenbeeld, zijn dubbelganger, een man die op hem geleek als de eene politiehelm op den ander.

„Ja," ging de man voort, „ik ben voornemens uw Edelachtbare te vervangen, mijnheer Brommeier, daarom heb ik je hierheen gelokt. Je ziet, ik kan de handteekening van dominee Vromensteyn goed namaken en ik heb er succes mee gehad, want je bent er mooi ingeloopen."

NAAR HET OORLOGSTERREIN.

De vorige week zijn er wederom eenige Hollandsche zusters naar Oostenrijk vertrokken. V. l. n. r. 1e rij Zr. Scheltema, Welmering, v. Wensen. Smit, v. Dillen, Kat. 2e rij (in de coupé) Zr. Berkhout en Sampon.

Mr. Brommeier stikte bijna van woede.

„Ik zeg je nu goeden dag," vervolgde zijn levend portret op rustigen toon, „want over een kwartier wordt de zitting weer geopend en we mogen de beklaagden niet laten wachten. Maak het je hier intusschen gemakkelijk!"

Toen, nadat hij zijn kameraad op het hart gedrukt had den gevangene goed te bewaken, nam hij met een spottenden glimlach voor den heer Brommeier zijn hoed af en verliet het vertrek, zijn slachtoffer achterlatende in een staat van wanhoop over de gevolgen, die uit dit voorval zouden voortvloeien.

De gewaande kantonrechter ondervond niet de minste moeilijkheden bij het vervullen van de door hem vrijwillig op zich genomen taak. De griffier, de deurwaarders, politiedienaren en andere employé's toonden geen zweem van verwondering. Nadat hij zijn zitplaats had ingenomen, werd de eerste beklaagde binnengeleid.

„Wat is hem ten laste gelegd?" vroeg hij.

„Dronkenschap, verwekken van wanordelijkheden en verzet tegen de politie," klonk de beschuldiging.

„Wat heb je hierop te antwoorden, man?"

„Ja, Edelachtbare, ik was dronken, maar ik heb geen mensch aangevallen!"

„Ik geloof je, man, en als je belooft in 't vervolg niet meer zooveel te drinken, zal ik je nu laten gaan!"

Alle ambtenaren en beambten die dit hoorden keken verbaasd op. Wat beteekende dat? Wat moesten ze daarvan denken? Zoo iets zei kantonrechter Brommeier, die gewoon was de getuigenis der politie even hoog te houden als de Heilige Schrift, en nu met veronachtzaming van de door beëedigde personen geuite beschuldiging, de woorden van dien dronkaard onvoorwaardelijk geloofde.

„Excuseer, Edelachtbare," begon de agent, die den dronkaard verbaliseerd had.

Hem werd evenwel toegebulderd:

„Houd je mond, man!" En deze manier van spreken was zoo volkomen in overeenstemming met Mr. Brommeier's gewone wijze van handelen, dat de ambtenaren verlucht adem haalden en meenden, dat de onbegrijpelijke zachtzinnigheid, waarvan de kantonrechter zoo even blijk gegeven had, slechts een exceptie zou zijn.

Dit was echter niet het geval. Verdere beklaagden kwamen voor en velen van hen werden onmiddellijk van rechtsvervolging ontslagen. De uitdrukking op de gezichten der aanwezigen was onbeschrijfelijk; het ontzag dat de strenge kantonrechter zijn ondergeschikten steeds had weten in te boezemen, weerhield hen om openlijk opmerkingen te maken.

Een ongunstig uitziend persoon, die verschillende kleine diefstallen had gepleegd, werd voor al deze delicten tot drie gulden boete of drie dagen hechtenis veroordeeld.

„Dank je wel, edelachtbare," zei de kerel, terwijl hij tegen zijn voorhoofd tikte. „Je bent 'n beste vent, dat ben je!"

„Stilte!" gelastte de deurwaarder.

„Houd jij zelf je mond, mijnheerrr!" beval de gewaande kantonrechter op barschen toon. „Je maakt zelf hier meer lawaai dan iemand anders."

„Excuseer!" mompeldé de man nederig en uit het veld geslagen. Het was duidelijk: de kantonrechter was dronken. Er was geen andere uitlegging mogelijk. Hij had bepaald tijdens de lunch te veel wijn gedronken.

Deze meening werd ook gedeeld door de andere beambten met wien de deurwaarder, na afloop der zitting de vreemde gebeurtenissen van den dag besprak.

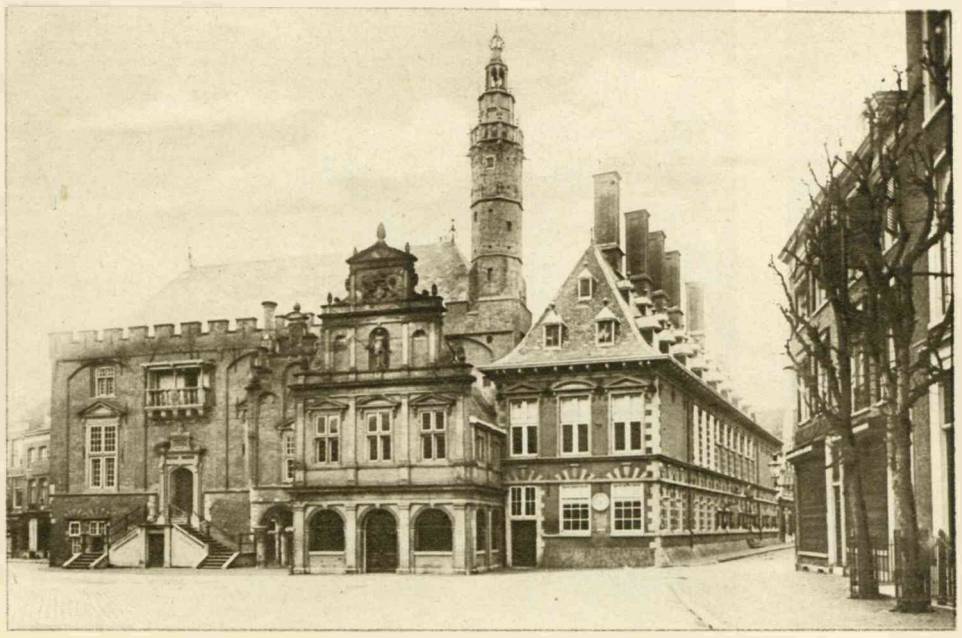
„Misschien is ie morgen weer in orde als ie uitgeslapen is," meende een dikke politieagent. „Ik heb den ouwen vos nog nooit zoo gezien."

„En ik hoop hem nooit meer zoo te zien," mopperde de deurwaarder, nog verontwaardigd door het onverdiende standje dat hij gekregen had. „Als hij zoo doorgaat, vraag ik mijn ontslag aan."

Den volgenden morgen stonden in de ochtendbladen lange artikelen over de allerzonderlingste zitting, die door den rechter van het elfde kanton gehouden was.

„De wonderen zijn de wereld nog niet uit," schreef een verslaggever, die meermalen de strenge vonnissen van den heer Brommeier scherp veroordeeld had. „Gisteren zijn in het elfde kanton zeven beklaagden op de onverklaarbaarste wijze vrijgesproken."

De gewaande magistraat had ondertusschen de voorzorg genomen aan de huishoudster van den kantonrechter (deze laatste was ongetrouwd en woonde op kamers) een telegram te sturen, vermeldende dat hij

HET STADHUIS TE HAARLEM.

De toren op het stadhuis te Haarlem, die in 1772 was afgebroken, is volgens het ontwerp van den heer Dumont, op initiatief van wijlen mr. A. J. Enschede wederom opgebouwd. Volgens de raming bedroegen de kosten van den opbouw f 12.000.—.